

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 20. 11. 2012, č. j. 12107/12-1500-506476, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 5. 2014, č. j. 31 Af 25/2013 – 66,

t a k t o :

- I. Stěžovateli **se neustanovuje** zástupce pro řízení o kasační stížnosti.
- II. Kasační stížnost **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zastaveno řízení o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 20. 11. 2012, č. j. 12107/12-1500-506476, z důvodu nezaplacení soudního poplatku za podanou žalobu.

[2] Krajský soud vyzval stěžovatele usnesením ze dne 25. 2. 2013, č. j. 31 Af 25/2013 – 10, k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu ze dne 1. 2. 2013 a za návrh na odkladný účinek. Na tuto výzvu stěžovatel reagoval přípisem ze dne 5. 4. 2013, jímž namítal podjatost soudců krajského soudu a požádal o osvobození od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 30. 4. 2013, č. j. Nao 20/2013 – 21, rozhodl, že soudci krajského soudu nejsou vyloučení z projednávání a rozhodování ve věci. Krajský soud následně usnesením ze dne 1. 11. 2013, č. j. 31 Af 25/2013 – 47, stěžovateli osvobození od soudních poplatků nepřiznal, vyzval jej k zaplacení soudních poplatků za žalobu a odkladný účinek ve lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto usnesení a současně návrh na přiznání odkladného účinku žalobě stěžovatele zamítl. Uvedené usnesení stěžovatel napadl kasační stížností, která byla zčásti odmítnuta a z části zamítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2014, č. j. 10 As 4/2014 – 19. Krajský soud následně vyzval stěžovatele usnesením ze dne 21. 4. 2014, č. j. 31 Af 25/2013 – 62, k zaplacení soudních poplatků ve lhůtě tří dnů od doručení tohoto usnesení. Lhůta k zaplacení soudních poplatků uplynula dne 12. 5. 2014. Na výzvu krajského soudu stěžovatel reagoval pouze přípisem, jímž znovu žádal o osvobození od soudních poplatků, o přiznání odkladného účinku a opětovně namítal podjatost soudců krajského soudu v aktuálním obsazení.

[3] Vzhledem k tomu, že stěžovatel ani přes tuto opětovnou výzvu krajského soudu soudní poplatky nezaplatil, krajský soud napadeným usnesením řízení o žalobě stěžovatele zastavil. Z odůvodnění napadeného usnesení dále vyplývá, že o žádostech stěžovatele i o námitce podjatosti již bylo jednou rozhodnuto, přičemž nedošlo ke změně rozhodných okolností. Za těchto podmínek proto již krajský soud o návrzích stěžovatele opětovně nerozhodoval.

II. Kasační stížnost

[4] Stěžovatel napadl usnesení krajského soudu kasační stížností. Důvody kasační stížnosti jsou ve svém kontextu podřaditelné pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel namítal, že v odůvodnění napadeného usnesení jsou uvedeny pouze obecné deklarace, aniž by se krajský soud zabýval skutečným skutkovým a právním stavem věci. Podle stěžovatele byla jeho žaloba podána včas, řádně a byla důvodná. Krajským soudem nebyly řádně vyřízeny všechny procesní návrhy, které stěžovatel v průběhu řízení uplatnil. Stěžovatel současně požádal o osvobození od soudních poplatků, ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a o přiznání odkladného účinku.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

III. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

pokračování

[7] Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce, Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval těmito žádostmi.

[8] Nejvyšší správní soud vzhledem k předmětu posuzované věci (tj. kasační stížnosti směřující proti usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku) netrval na zaplacení soudního poplatku ani na povinném zastoupení advokátem z důvodu předejití řetězení řešeného problému (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 – 37, a ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77, dostupné na www.nssoud.cz stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). O žádosti o osvobození od soudních poplatků proto Nejvyšší správní soud nerozhodoval. Bylo však nutno se zabývat žádostí stěžovatele o ustanovení zástupce a v souvislosti s tím vyhodnotit potřebu zastoupení stěžovatele v řízení o kasační stížnosti.

[9] Z ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. vyplývá, že pro ustanovení zástupce v řízení zákon vyžaduje kumulativní splnění dvou podmínek: nedostatek prostředků, který by odůvodňoval osvobození od soudních poplatků, a dále nezbytnou potřebu takového rozhodnutí k ochraně práv účastníka. Z důvodu již výše zmíněného řetězení řešeného problému posouzení majetkových poměrů stěžovatele ve vazbě na osvobození od soudních poplatků zdejší soud neposuzoval splnění podmínek pro osvobození od soudního poplatku.

[10] Po zhodnocení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v projednávané věci není nezbytná potřeba zastoupení stěžovatele v kasačním řízení prokázána. Kasační stížnost má v rámci daných možností požadované náležitosti a stěžovatel v ní srozumitelně vysvětlil, proč považuje napadené usnesení městského soudu za nezákonné a z jakých důvodů tak dovozuje. Nejvyššímu správnímu soudu nic nebrání, aby o stěžovatelem formulované kasační stížnosti věcně rozhodl. Za této situace tedy Nejvyšší správní soud návrh stěžovatele na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti zamítl.

[11] Nejvyšší správní soud dále věcně přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

[13] Stěžovatel nezpochybňuje, že soudní poplatek nezaplatil. V kasační stížnosti pouze setrval na závěru, že jeho žaloba byla podána důvodně, řádně a včas. Krajský soud však ve věci samé nerozhodoval a stěžovatelem uplatněné kasační námitky se tak míjejí s důvody, pro něž bylo řízení o žalobě stěžovatele zastaveno. Právě z důvodu, že stěžovatel nezaplatil soudní poplatek za podanou žalobu, k čemuž byl ze strany soudu opětovně vyzván a vzhledem k předchozím rozhodnutím o návrzích stěžovatele bylo potvrzeno, že je k zaplacení soudního poplatku povinen, krajský soud řízení zastavil. V posuzovaném případě

tedy byly splněny podmínky pro zastavení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2006, č. j. 1 As 27/2005 – 87).

[14] K námitce stěžovatele, že se krajský soud řádně nevypořádal s jeho procesními návrhy, zdejší soud poznamenává, že se jedná o námitku zcela obecnou. Nejvyšší správní soud proto dále pouze poznamenává, že o procesních návrzích stěžovatele (žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce) je opakovaně zamítavě rozhodováno jak na úrovni krajských soudů tak i Nejvyššího správního soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud na základě všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost proti usnesení krajského soudu není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

[16] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé bez zbytečného odkladu, nerozhodoval již samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[17] Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu